

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **pplk. Mgr. J. Š.**
narozen ..., OEČ ..., bytem X
zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem,
se sídlem v Praze 1, Vodičkova 709/33,

proti
žalovanému: **náměstkovi policejního prezidenta pro službu kriminální policie a
vyšetřování**
se sídlem v Praze 7, Strojnická 27, Policejní prezidium ČR

v řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstkovi policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 28. 4. 2020, č. j. PPR-8785-4/ČJ-2020-990131

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstkovi policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 28. 4. 2020, č. j. PPR-8785-4/ČJ-2020-990131, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV ve věcech služebního poměru ze dne 14. 1. 2020, číslo 46/2020, číslo spisu: 3762, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru s odůvodněním, že jako příslušník Policie ČR v době nejméně

od 2. 2. 2018 do května 2019 v rámci své kandidatury jako nezávislý kandidát za politickou stranu *Česká pirátská strana* pro volby do zastupitelstva města Děčín a dále jako zastupitel města Děčín a dále jako odborný konzultant *České pirátské strany* opakovaně aktivně vystupoval jménem této politické strany, na její podporu a opakovaně vykonával činnost v její prospěch, čímž měl porušit ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Žalobní body

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že pro posouzení sporu mezi žalobcem a žalovaným je zásadní zodpovězení tří otázek: 1) *Lze jednání žalobce skutečně považovat za činnost ve prospěch Pirátské strany?* 2) *Pokud ano, došlo touto činností k porušení nebo ohrožení nestranného výkonu služby?* 3) *Měli by si být policisté, soudci a státní zástupci rovni před zákonem v právu být členem politické strany a vykonávat svá politická práva?*
3. Žalobce soudu nejprve navrhl, aby řízení přerušil podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) a předložil Ústavnímu soudu návrh podle ustanovení § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve spojení s čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR, na zrušení ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů z důvodu, že toto ustanovení porušuje princip rovnosti před zákonem zakotveném v čl. 1 Listiny základních práv a svobod („Listina“).
4. Podle žalobce spočívá porušení principu rovnosti ve skutečnosti, že soudci ani státní zástupci, u kterých lze vyžadovat minimálně stejné nároky na nezávislost a nestrannost jako u příslušníků Policie ČR, nemají žádné absolutní zákonné omezení z hlediska možnosti být členem politické strany, ačkoliv to u nich čl. 44 Listiny výslovně předpokládá. Žalobce proto nepovažuje za ústavně konformní a spravedlivé, když zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů členství v politických stranách těmto příslušníkům apriori zakazuje, zatímco u soudců či státních zástupců takovýto zákaz neexistuje. V důsledku této úpravy si tak nejsou před zákonem všichni rovni.
5. Podle žalobce ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů není (stejně jako u soudců a státních zástupců) vůbec potřeba, neboť jakékoliv psané pravidlo stejně nemůže zabránit tomu, aby byl příslušník bezpečnostního sboru, soudce či státní zástupce ideově přesvědčeným členem nějaké politické strany či hnutí a veden tímto svým ideovým přesvědčením této konkrétní straně při výkonu své činnosti napomáhal. Absolutní zákaz je dle žalobce rovněž v rozporu s obecným aplikačním a interpretačním ustanovením k mezím základních práv a svobod, které obsahuje čl. 4 odst. 4 Listiny.
6. Dále žalobce uvedl, že zákon dává v ustanovení § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve spojení s ustanovením § 42 odst. 1 písm. e) služebním funkcionářům účinný nástroj, jak postihnout příslušníka bezpečnostního sboru v případě, že by porušil princip nestrannosti při výkonu služby. Dle žalobce proto není správný závěr žalovaného, že není možné aplikovat zásadu proporcionality při aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. f). Žalobce jakoukoliv nestrannost při výkonu služby neporušil ani neohrozil. Žalovaný se proto mýlí, když tvrdí, že není pro posouzení věci rozhodující, zdali ze strany žalobce skutečně došlo k ohrožení nestrannosti výkonu služby.

7. Žalobce se v tomto ohledu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6As 176/2017 – 43, ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17 a rozsudkem NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6As 176/2017 - 96, ve kterém NSS uvedl, že formálně vzato byl sice v daném případě porušen zákon o služebním poměru, jelikož stěžovatelka vykonávala podnikatelskou činnost (vedla účetnictví), avšak na druhou stranu v této činnosti nelze spatřovat ohrožení zájmu na řádném výkonu služby příslušníka Hasičského záchranného sboru ČR. Žalovaný se tak dle žalobce v napadeném rozhodnutí odchýlil od judikatury NSS a Ústavního soudu, když uvedl, že není na místě zkoumat škodlivý následek či konkrétní ohrožení zájmu chráněného ustanovením § 47 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jelikož zákon automaticky ukládá propuštění příslušníka ze služebního poměru v případě porušení omezení uvedených v § 47. Protože žalovaný neprokázal, že by u žalobce k jakémukoliv porušení či ohrožení nestrannosti výkonu služby došlo, je nutné dle žalobce jeho propuštění označit za nezákonné.
8. Kromě toho se žalobce ve své žalobě odkázal na argumentaci, kterou před správním orgánem uváděl v čl. III svého vyjádření ze dne 26. 6. 2019 a v čl. IV odvolání ze dne 7. 2. 2020. V obou těchto podáních žalobce argumentoval, že k činnosti ve prospěch politické strany z jeho strany nedošlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadená rozhodnutí považuje za řádně odůvodněná, prostá vad a řízení, které jim předcházelo za zákonné. Žalovaný nepovažuje ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů za protiústavní. Dle žalovaného nelze v tomto ustanovení spatřovat nerovnost v právech a je nutné naopak mít na paměti specifickou povahu každého povolání vyjmenovaného v čl. 44 Listiny. Činnost Policie ČR je např. oproti činnosti státního zastupitelství širší a zasahuje do více oblastí života občanů. Pokud by byla přijata optika žalobce a ustanovení § 47 odst. 1 by bylo zrušeno, bylo by nutné novelizovat též právní úpravu vojáků z povolání a soudců Ústavního soudu, kterým je členství v politických stranách taktéž zapovězeno. U příslušníků bezpečnostních sborů a ozbrojených sil je politická angažovanost dle žalovaného zákonem a priori vyloučena a lze proto hovořit o rovnosti, které se žalobce dovolává. Je totiž nutné srovnávat srovnatelné. Žalovaný považuje striktní oddělení bezpečnostních sborů i dalších ozbrojených složek od politické moci za žádoucí a nespátřuje v tomto absolutním zákazu nepřipustné omezení základních práv. Dle žalovaného nelze srovnávat civilní osoby, kterými jsou státní zástupci a soudci, s příslušníky, kteří ve služebním poměru podléhají striktně hierarchické struktuře spojené s povinností vždy uposlechnout rozkaz. Skutečnost, že zákonodárce u soudců a státních zástupců nepřistoupil k absolutnímu zákazu, jako v případě příslušníků, automaticky neznamená, že by bylo dané ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů protiústavní.
10. Co se týče žalobcových odkazů na rozhodnutí NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6As 176/2017 – 96, a související nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17, považuje žalovaný argumentaci žalobce uvedenou v žalobě za vytrženou z kontextu. Důvodem zrušení ustanovení § 48 odst. 2 ze strany Ústavního soudu totiž nebyla protiústavnost zákazu výkonu výdělečné činnosti jako takové např. pro porušení rovnosti před zákonem, ale skutečnost, že předmětné ustanovení delegovalo omezení základních práv na interní

akty řízení, přičemž omezení základních práv musí být zakotveno na zákonné úrovni. Citace navazujícího rozsudku NSS žalobcem je nepřiléhavá, jelikož NSS postupoval na základě pokynu Ústavního soudu uvedeném v bodu 76 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/17, podle kterého byly soudy v mezidobí od vyhlášení nálezu až do doby účinnosti nové právní úpravy povinny postupovat a zvažovat při tom konkrétní okolnosti každého případu. Ustanovení § 47 odst. 1 však nebylo Ústavním soudem zrušeno, je součástí právního řádu České republiky a žalovaný nemůže ignorovat jeho obsah. Jelikož žalovaný došel k závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení § 47 odst. 1, musel přistoupit k aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. f) a žalobce propustit. Žalovaný tuto svou argumentaci podpořil odkazem na rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9As 46/2019 – 25.

11. Žalovaný dále uvedl, že porušení nestrannosti a nezávislosti příslušníka při výkonu služby lze řešit i v kázeňském řízení, avšak nikoliv v případě, kdy se jedná o činnost ve prospěch politické strany. Ustanovení § 47 odst. 1 je speciální právní úpravou s aplikační předností před obecnou úpravou střetu zájmů a nestrannosti výkonu služby. Žalovaný se v rozhodnutí nevěnoval otázce, zda byla žalobcem porušena nestrannost výkonu služby, jelikož důsledkem porušení ustanovení § 47 odst. 1 je automaticky propuštění ze služebního poměru, jak plyne přímo ze zákona a zkoumání okolností, škodlivého následku či konkrétního ohrožení zájmu chráněného ustanovením § 47 proto není na místě. Jinak řečeno, dle žalovaného zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanoví, že pokud příslušník vykoná činnost ve prospěch politické strany, musí být ze služebního poměru bez ohledu na okolnosti případu vždy propuštěn.
12. Co se týče námitek, které žalobce uváděl ve svém odvolání, a na které se žalobce ve své žalobě odkázal, uvedl žalovaný, že tyto námitky detailně vypořádal v napadeném rozhodnutí a nemá proto v tomto ohledu ve svém vyjádření v žalobě na co reagovat.
13. Závěrem svého vyjádření navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

Řízení před správním orgánem

14. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
15. Dne 5. 6. 2019 zahájil ředitel útvaru řízení ve věcech služebního poměru o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Dne 26. 6. 2019 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce, který prostřednictvím svého právního zástupce namítl porušení práva na spravedlivý proces a vznesl námitku podjatosti služebního funkcionáře (ředitele útvaru). Obě námitky byly postoupeny k hodnocení nadřízenému služebnímu funkcionáři. Dne 19. 7. 2019 bylo vydáno náměstkem policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování usnesení, podle kterého není ředitel útvaru v daném poměru podjatý.
16. Dne 14. 1. 2020 vydal ředitel Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV rozhodnutí ve věcech služebního poměru, číslo 46/2020, číslo spisu: 3762, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru s odůvodněním, že jako příslušník Policie ČR v době nejméně od 2. 2. 2018 do května 2019 v rámci své kandidatury jako nezávislý kandidát za politickou stranu *Česká pirátská strana* pro volby do zastupitelstva města Děčín a dále jako zastupitel města Děčín a dále jako odborný konzultant *České pirátské strany* opakovaně aktivně

vystupoval jménem této politické strany, na její podporu a opakovaně vykonával činnost v její prospěch, čímž měl porušit ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Ředitel útvaru ve svém rozhodnutí mj. uvedl, že se žalobce v rámci své kandidatury ve volbách do zastupitelstva města Děčín konaných ve dnech 5. až 6. října 2018 jako nestraník za *Českou pirátskou stranu* voličům na propagačních materiálech veřejně prezentoval jako podplukovník útvaru, aktivně se podílel na předvolební kampani *České pirátské strany*, spravoval facebookovou stránku *Piráti Děčín* a v rámci svého osobního profilu tuto stranu veřejně propagoval, přičemž je registrovaným příznivcem této strany. Dle rozhodnutí není pochyb, že žalobce může kandidovat za politickou stranu či politické hnutí do zastupitelstva obce a v průběhu volební kampaně může oslovovat voliče a vyjadřovat se k otázkám veřejného i politického života. Nicméně jako příslušník bezpečnostního sboru musí vždy vystupovat tak, aby dodržoval povinnosti a omezení, které mu vyplývají ze služebního poměru. Podle rozhodnutí však žalobce v rámci kampaně vystupoval jménem *České pirátské strany*, přičemž se v této souvislosti odvolával na své služební zařazení, podílel se na výběru kandidátů na kandidátní listině, podílel se na legislativních návrzích *České pirátské strany*, které nesouvisely s výkonem mandátu zastupitele města Děčín nebo jako zástupce *České pirátské strany* v rámci kampaně uzavřel smlouvu s umělci vystupujícími na předvolební akci. Žalobce dle rozhodnutí nevystupoval jako nezávislý zastupitel (nestraník). Aktivita žalobce byly posouzeny jako konání ve prospěch politické strany a tedy jako porušení ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v důsledku čehož byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. f) propuštěn ze služebního poměru.

17. Proti rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítal porušení procesních práv a nesprávné právní posouzení věci.
18. Dne 28. 4. 2020 vydal náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl.

Ústní jednání před soudem

19. K soudem nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili, neboť k výzvě soudu již dne 9. 11. 2020 sdělili, že s ohledem na současnou nepříliš příznivou epidemiologickou situaci v České republice na projednání věci soudem při ústním jednání netrvají.
20. Zástupkyně žalovaného správního orgánu u jednání soudu odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na skutkové a právní závěry v něm uvedené. Navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Právní posouzení soudem

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Věc soud posoudil takto:

Včasnost žaloby

22. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 28. 4. 2020. Dle § 72 s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dva měsíce

od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Žaloba byla soudu doručena datovou schránkou dne 8. 6. 2020 a byla tak podána včas.

Žalobní bod č. 1: protiústavnost ustanovení § 47 odst. 1

23. Žalobce ve své žalobě uvedl, že je ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů protiústavní a navrhl proto přerušení řízení a předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení tohoto ustanovení. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy dojde-li soud k závěru, že je zákon, jehož má být při řešení věci použito, v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.
24. Soud posoudil ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a došel k závěru, že toto ustanovení je v souladu s Ústavou a to z důvodů níže uvedených. Vzhledem k tomu soud neshledal důvod pro iniciování incidenční kontroly ústavnosti daného ustanovení u Ústavního soudu.
25. Podle čl. 20 odst. 2 Listiny mají občané právo zakládat politické strany a politická hnutí a sdružovat se v nich. Podle čl. 44 Listiny mohou být příslušníkům bezpečnostních sborů a příslušníkům ozbrojených sil omezena práva uvedená v čl. 20 odst. 2 Listiny. Kromě toho Listina připouští u příslušníků i další omezení základních práv a svobod (omezení práva na podnikání, na výkon jiné hospodářské činnosti, a dále pak právo na stávku, právo petiční, shromažďovací a koaliční svobody, avšak pouze pokud to souvisí s výkonem jejich služby). Všechna tato omezení musí být stanovena zákonem.
26. Důvodem, proč Listina umožnila zákonodárci zákonem omezit u příslušníků ozbrojených sil a bezpečnostních sborů specificky právo na členství v politických stranách a hnutích, lze najít v historii. Jak uvádí Vojtěch Šimíček v právním komentáři k Listině „(...) požadavek apolitičnosti ozbrojených složek považujeme za zcela legitimní a postačí toliko připomenout, jakým brutálním způsobem byly československé bezpečnostní složky zneužity v období po roce 1945 (dopisní atentáty, odvolání policejních velitelů, zneužití bezpečnostních informací a složek proti nekomunistickým politickým stranám atp.), což nakonec vyvrcholilo převratem v únoru 1948 (...)“ (WAGNEROVÁ, Eliška; ŠIMÍČEK, Vojtěch; LANGÁŠEK, Tomáš; POSPÍŠIL, Ivo a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Komentář k čl. 44. Praha: Wolters Kluwer. 2012).
27. Dle soudu je nutno tento závěr vztáhnout obdobně i na příslušníky bezpečnostních sborů a ozbrojených sil. Ozbrojené sbory, včetně příslušníků Policie České republiky, jsou nadány zcela specifickým postavením spočívající v jejich právu při výkonu své služby použít (ze zákonných důvodů) zbraň. Dále patří policejní orgány (kam patří mj. útvary Policie České republiky) mezi orgány činné v trestním řízení, které v přípravném řízení prověřují a objasňují skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, rozhodují o zahájení trestního stíhání a prování vyšetřování. Vzhledem k těmto a dalším specifickým dané profesi je proto zásadní, aby byli příslušníci bezpečnostních sborů (a ozbrojených sil) při výkonu své služby nestranní a měli tak důvěru veřejnosti. I proto zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zakotvuje mezi základní povinnosti příslušníka zdržení se „jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby (...)“ a povinnost vykonávat službu tak, aby „nebyla ovlivňována jeho politickým, náboženským nebo jiným přesvědčením“. Zároveň zákonodárce omezil právo příslušníků zakládat politické strany a politická hnutí a sdružovat se v nich. Podle ustanovení § 47 odst. 1 „příslušník nesmí být členem politické strany nebo politického hnutí

ani vykonávat činnost v jejich prospěch“. Ustanovení § 47 odst. 1 soud nepovažuje za protiústavní, jelikož odpovídá čl. 44 Listiny, který takové omezení práv příslušníků výslovně umožňuje.

28. Žalobce však tvrdí, že ustanovení § 47 odst. 1 je protiústavní a nespravedlivé, jelikož členství v politických stranách není rovněž zakázáno zákonem u státních zástupců a soudců a dochází tudíž k porušení principu rovnosti podle čl. 1 Listiny. Podle žalobce existuje pouze jedno východisko, a to buď novelizovat zákon o soudech a soudcích a zákon o státním zastupitelství a zavést zákaz členství v politických stranách i pro soudce a státní zástupce, nebo zrušit ustanovení § 47 odst. 1. S takovým názorem soud nesouhlasí.
29. Co se týče principu rovnosti zakotveného v čl. 1 Listiny, právní komentář k tomu mj. uvádí, „(...) Rovnost je třeba chápat jako vztahovou kategorii; vyjadřuje „kvalitativní vztah“, tj. korespondenci mezi skupinou různých objektů, osob, procesů či okolností, které mají stejné kvality alespoň v jednom ohledu, nikoliv ale ve všech (identita). Jde tudíž o „srovnatelnost“ mezi dvěma a více odlišnými věcmi, osobami, procesy či okolnostmi, o jejich „podobnost“ v určitých relevantních aspektech. (...) Posouzení srovnatelnosti, a tedy i nalezení kritéria relevance, v sobě zahrnuje hodnotový úsudek, který předpokládá pochopení smyslu a účelu přezkoumávané právní úpravy“ (WAGNEROVÁ, Eliška; ŠIMÍČEK, Vojtěch; LANGÁŠEK, Tomáš; POSPÍŠIL, Ivo a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Komentář k čl. 1. Praha: Wolters Kluwer. 2012). Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že postavení příslušníků bezpečnostních sborů a soudců či státních zástupců je srovnatelné. Této skutečnosti si byl ostatně vědom i ústavodárce, když u různých profesí umožnil na základě čl. 44 Listiny zákonem omezit různá politická práva. Náplň funkce soudce a příslušníka bezpečnostního sboru je odlišná a jak správně poznamenal ve svém vyjádření žalovaný, na rozdíl od soudců podléhají příslušníci např. striktní hierarchické struktuře spojené s povinností uposlechnout rozkaz.
30. Listina dává zákonodárci možnost omezit právo na členství v politických stranách a hnutích u příslušníků bezpečnostních sborů a ozbrojených sil, u soudců, státních zástupců a u zaměstnanců státní správy a územní samosprávy ve funkcích, které zákon určí. Zákonodárce využil prostoru omezit toto právo pouze v případě příslušníků ozbrojených sil, příslušníků bezpečnostních sborů a zaměstnanců státní správy (podle ustanovení § 80 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě nesmí představený po dobu trvání služebního poměru vykonávat žádnou funkci v politické straně nebo v politickém hnutí). U soudců a státních zástupců zákonodárce výslovně toto právo zákonem neomezil a neslučitelnost s členstvím v politické straně stanovil pouze v případě soudců Ústavního soudu (ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Z pouhé absence obdobné právní úpravy u soudců a státních zástupců však dle názoru soudu nelze vyvodit protiústavnost ustanovení § 47 odst. 1 v případě příslušníků bezpečnostních sborů. Už jenom z prostého jazykového výkladu čl. 44 Listiny („Zákon může (...) omezit (...); příslušníkům bezpečnostních sborů a příslušníkům ozbrojených sil též práva uvedená v (...).“) je nutné dojít k závěru, že Listina zákonodárci neukládá povinnost zákonem omezit určitá vyjmenovaná základní práva a svobody v případě zmíněných profesí toliko společně. Jinak řečeno, Listina poskytla zákonodárci jasně vymezený prostor omezit v případě vyjmenovaných profesí některá z práv zaručená Listinou a je jen na zákonodárci, zda tohoto prostoru využije a v jakém rozsahu. Pokud se pak zákonodárce rozhodl právo na sdružování v politických stranách omezit jen v případě příslušníků bezpečnostních sborů,

příslušníků ozbrojených sil a u některých zaměstnanců státní správy, nelze příslušná zákonná ustanovení považovat za protiústavní, jelikož omezení těchto práv sama Listina umožňuje a předvídá. Takové rozhodnutí spadá do výlučné diskrece zákonodárce a soudu nepřisluší posuzovat, zda měl zákonodárce omezit právo na sdružování v politických stranách i v případě soudců a státních zástupců.

31. Žalobce kromě toho ve své žalobě namítl, že absolutní zákaz členství v politických stranách pro příslušníky bezpečnostních sborů, odporuje čl. 4 odst. 4 Listiny, jelikož v realitě absolutní zákazy nejsou vůbec potřeba a kromě toho by byl příslušník, který by byl členem politické strany snáze vystaven kontrole svých postupů, neboť by každý hned věděl, v jaké politické straně se angažuje, což by bylo transparentnější.
32. Ani s touto argumentací se soud neztotožňuje. Nejprve je nutné uvést, že Listina v čl. 44 přímo umožňuje omezení určitých práv příslušníků bezpečnostních sborů. Ústavodárce sám zhodnotil, že vzhledem k historické zkušenosti České republiky (resp. Československa) s politizací ozbrojených složek je na místě umožnit zákonodárci, aby právo příslušníků na členství v politických stranách omezil, což zákonodárce následně opravdu učinil. Soud tak nevidí rozpor mezi ustanovením § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a čl. 4 odst. 4 Listiny. Úvahy žalobce o tom, že by bylo transparentnější, kdyby příslušníci bezpečnostních sborů mohli být členy politických stran, pokládá soud za bezpředmětné. Soudu nepřisluší posuzovat, zda by bylo transparentnější umožnit příslušníkům členství v politických stranách, taková úvaha přísluší dle čl. 44 zákonodárci. Přesto však pokládá soud za důležité uvést, že atribut důvěry v nestrannost příslušníků při výkonu jejich funkce nespočívá jen v jejich faktickém jednání, nýbrž i v tom, jak jsou vnímáni veřejností. Jinak řečeno, i kdyby se ve své funkci určitý příslušník choval a jednal nestranně, již pouhým (pasivním) členstvím v politické straně by mohl snadno narušit důvěru občanů v jeho nestrannost při výkonu funkce. Jak uvádí právní komentář k Listině, „stejně jako v případě podjatosti (...) není relevantní pouze fakticita, nýbrž rovněž jevová stránka věci“ (WAGNEROVÁ, Eliška; ŠIMÍČEK, Vojtěch; LANGÁŠEK, Tomáš; POSPÍŠIL, Ivo a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Komentář k čl. 44. Praha: Wolters Kluwer. 2012).
33. Nad rámec soud podotýká, že byt' zákonodárce neslučitelnost členství v politické straně v případě funkce soudce výslovně zákonem nestanovil, jejich případné angažmá v politických stranách může ze své podstaty ohrozit důvěru veřejnosti v nestrannost soudců. V odborné diskusi se proto často objevují názory, podle kterých by členství soudce v politické straně bylo de facto v rozporu s jejich zákonnou povinností rozhodovat nestranně a vystupovat tak, aby neohrozili důvěru občanů v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

Žalobní bod č. 2: nutnost posuzovat, zda došlo k porušení či ohrožení nestrannosti výkonu služby

34. Žalobce ve své žalobě dále uvedl, že je třeba při aplikaci ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů vždy posuzovat, zda daný příslušník ohrozil zájem, který předmětné ustanovení chrání, tj. zájem na nestrannosti výkonu služby. Jelikož žalovaný žalobci nedokázal, že by při výkonu své služby povinnost nestrannosti porušil, bylo jeho propuštění ze služebního poměru nezákonné. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6As 176/2017 – 43

(dostupné, jako všechna rozhodnutí NSS, na www.nssoud.cz), navazující nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17 a na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6As 176/2017 – 96.

35. Tato námitka je nedůvodná.
36. Soud považuje nejdříve za vhodné vyjádřit se k judikatuře, na kterou se žalobce ve své žalobě odkázal. V uvedeném případě došlo ke zrušení ustanovení § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ze strany Ústavního soudu, avšak nikoliv z důvodů, které ve své žalobě uvádí žalobce. Jak plyne již ze samotné právní věty nálezu Pl. ÚS 24/17, Ústavní soud považoval za protiústavní nikoliv samotný zákaz výkonu výdělečné činnosti v případě příslušníků bezpečnostních sborů, ale skutečnost, že zákonodárce zákonem připustil výjimky z tohoto zákazu, avšak jejich obsah a rozsah těchto výjimek *„zcela ponechal na interním aktu vydaném ředitelem příslušného bezpečnostního sboru, a to bez jakýchkoli zákonných mezí či kritérií“*. Ústavní soud tedy považoval za neudržitelnou situaci, kdy zákonodárce nestanovil meze základních práv v samotném zákoně, ale delegoval toto stanovení mezí bez dalšího na orgány moci výkonné, a to dokonce *„nikoli na podzákonný prováděcí předpis, ale pouze na interní akty řízení“*. V důsledku takového postupu mohli jednotliví ředitelé bezpečnostních sborů stanovit výjimky odlišně, čímž podle Ústavního soudu došlo k porušení čl. 4 odst. 3 Listiny, podle kterého musí zákonná omezení základních práv a svobod platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. Zároveň Ústavní soud uvedl, že v mezidobí od vyhlášení nálezu do přijetí účinnosti nové právní úpravy, musí správní soudy při posuzování žalob postupovat podle určitých hledisek, které nastínil v bodu 44 daného nálezu. Právě proto následně NSS tato kritéria posuzoval v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6As 176/2017 – 96 a zkoumal, zda předmětná činnost v dané věci (vedení účetnictví) ohrozila zájem spočívající v nestrannosti výkonu služby.
37. Po přijetí nové právní úpravy však takové úvahy správním soudům již nepřísluší, jelikož podle nové právní úpravy uděluje k vykonávání jiné výdělečné činnosti souhlas služební funkcionář, který podle § 48 odst. 2 musí vzít v potaz tři okolnosti. Zaprvé, zda daná činnost nemůže vést ke střetu zájmů osobních se zájmy služby, zadruhé, zda nemůže vést k ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru a zatřetí, zda nemůže vést k ohrožení důležitého zájmu služby. Tyto úvahy služebního funkcionáře musí být pochopitelně případně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Meze základního práva jsou však v současné právní úpravě již jasně stanoveny zákonem, a nikoliv interními akty řízení.
38. Ustanovení § 47 odst. 1 žádné obdobné podmínky jako ustanovení § 48 odst. 2 neobsahuje a soudu nepřísluší si takové podmínky domýšlet. Ani z citovaného nálezu Ústavního soudu (Pl. ÚS 24/17) neplyne, že by soudy měly u všech omezení práv příslušníků uvedených v ustanoveních § 47 a 48 posuzovat nějaká další kritéria. Soud je při svém rozhodování vázán zákonem a nemůže si taková kritéria „přimýšlet“. Jinak řečeno, formulace ustanovení § 47 odst. 1 (*„Příslušník nesmí být členem politické strany nebo politického hnutí ani vykonávat činnost v jejich prospěch; volební právo příslušníka tím není dotčeno.“*) nedává soudu prostor na to, aby v každém jednotlivém případě zohledňoval, zda členství v politické straně či vykonávání činnosti v její prospěch ze strany konkrétního příslušníka ohrozilo zájem spočívající v nestrannosti výkonu služby. Zároveň ustanovení § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanovuje, že příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil omezení stanovená v § 47. Pokud tedy příslušník poruší omezení stanovené v tomto ustanovení (bude členem

politické strany nebo bude vykonávat činnost ve prospěch politické strany), musí být takový příslušník propuštěn a to bez ohledu na to, zda svým jednáním ohrozil zájem spočívající v nestrannosti výkonu služby či nikoliv. Jak již ostatně uvedl soud v bodu 31 tohoto rozsudku, atribut důvěry v nestrannost příslušníků při výkonu jejich funkce nespočívá jen v jejich faktickém jednání, nýbrž i v tom, jak jsou vnímáni ze strany veřejnosti. Kategorický zákaz uvedený v ustanovení § 47 má tak svoje racionální opodstatnění.

39. Nadto soud dodává, že v této souvislosti žalovaný trefně poukázal na rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9As 46/2019 – 25, ve kterém se NSS zabýval podobnou situací, avšak ve vztahu k ustanovení § 48 odst. 1 („Příslušník *nesmí* být členem řídicích nebo kontrolních orgánů právnických osob, které provozují podnikatelskou činnost, s výjimkou (...).“).
40. Lze tedy shrnout, že pokud by byl příslušník členem politické strany, popřípadě pokud by bylo prokázáno, že vykonával činnost v její prospěch, byl by naplněn důvod pro jeho propuštění podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Žalobní bod č. 3: žalobce neporušil ustanovení § 47 odst. 1

41. Na str. 7 své žaloby se žalobce odkázal na čl. III Vyjádření ze dne 26. 6. 2019 a čl. IV odvolání ze dne 7. 2. 2020. V těchto písemnostech žalobce zpochybnil jednotlivé důkazy, které žalovaný použil pro doložení závěru, že žalobce vykonával činnost ve prospěch České pirátské strany a byl kvůli tomu propuštěn.
42. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba (kromě obecných náležitostí) obsahovat mj. i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Z judikatury NSS (např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2As 43/2005 - 79) vyplývá, že žalobní bod lze uplatnit i přesným odkazem na konkrétní argumentaci v řízení před správními orgány, pakliže takový žalobní bod nevyžaduje další konkretizaci či modifikaci. Za takové podmínky není nutné zahrnout odkazovanou pasáž do textu žaloby. Soud proto přistoupil k posouzení námitek, na které žalobce ve své žalobě odkázal. Jelikož však žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, proč shledává vypořádání těchto námitek ze strany žalovaného nedostatečné, vypořádal se soud s námitkami obecněji než v případě, kdyby žalobce napadl konkrétní důvody, proč s vypořádáním jednotlivých námitek ze strany žalovaného nesouhlasí. Soud se především soustředil na posouzení jádra sporu mezi žalobcem a žalovaným, tedy na otázku, zda je činnost žalobce, za kterou byl propuštěn ze služebního poměru, podřaditelná pod pojem „činnost ve prospěch politické strany“ a zda tedy k jeho propuštění došlo či nedošlo v souladu se zákonem.
43. Žalobce se ve dvou zmíněných podáních vymezoval vůči interpretaci prvostupňového správního orgánu a tvrdil, že svým jednáním neporušil ustanovení § 47 odst. 1, jelikož jeho činnost nelze považovat za činnost ve prospěch České pirátské strany, ale za výkon pasivního volebního práva. Hlavní žalobcová argumentace spočívala v tom, že nelze na jednu stranu tvrdit, že příslušník má právo kandidovat do obecního zastupitelstva, ale zároveň zákon vykládat tak, že se jako příslušník nemůže aktivně účastnit volební kampaně, např. vkládat volební příspěvky na facebookovou stránku strany, na jejíž kandidátní listině kandiduje. Dále žalobce uvedl, že finanční příspěvek 25 000 Kč, který byl odsouhlasen krajským fórem Ústeckého kraje České pirátské strany pro žalobce (a dalšího

děčínského zastupitele) nebyl určen přímo pro zastupitele, ale na případy, pokud by chtěl zastupitel zvolený na kandidátní listině *České pirátské strany* např. zaplatit studii nebo znalce pro posouzení nějaké otázky týkající se výkonu práce děčínského zastupitele. Pokud jde o konzultaci, kterou žalobce poskytl pro resortní tým vnitro a bezpečnost *České pirátské strany*, tak tuto konzultaci činil z důvodu znalosti právní úpravy služebního poměru a tato činnost nemohla jakkoliv vést ke střetu zájmů osobních, případně politických, se zájmy služby. Kromě toho odmítl argumentaci správních orgánů postavenou na skutečnosti, že za *Českou pirátskou stranu* v rámci volební kampaně podepsal smlouvu o zajištění uměleckého vystoupení.

44. Ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zní: *„Příslušník nesmí být členem politické strany nebo politického hnutí ani vykonávat činnost v jejich prospěch; volební právo příslušníka tím není dotčeno“*.
45. Volební právo v sobě zahrnuje nejen právo volit (tzv. aktivní volební právo), ale také kandidovat a být zvolen (tzv. pasivní volební právo). Stěžejní žalobcová argumentace spočívá v tvrzení, že pouze realizoval svoje pasivní volební právo. Podle ustanovení § 5 odst. 3 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů je s funkcí poslance nebo senátora neslučitelný výkon funkce v bezpečnostních sborech. S funkcí zastupitele obce však služební poměr příslušníka slučitelný je. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v ustanovení § 68 odst. 3 přímo počítá s tím, že příslušník bude členem zastupitelstva obce (v takových případech má nárok na udělení služebního volna s poskytnutím služebního příjmu). Jinak řečeno, do zastupitelstva obce příslušník kandidovat může a může být i zvolen. Jelikož však zákon zakazuje členství příslušníků v politických stranách, musí do zastupitelstva obce kandidovat jako nezávislý kandidát. Pokud tedy zákon na jednu stranu příslušníkovi zakazuje být členem politické strany či jednat v její prospěch, a na druhou stranu počítá s tím, že se může stát obecním zastupitelem, je nutné posoudit, jaká činnost příslušníka je ještě součástí jeho pasivního volebního práva (kandidatury a výkonu mandátu zastupitele) a jakou je již třeba označit za činnost ve prospěch politické strany a tedy důvod k propuštění ze služebního poměru.
46. Soudu není známo, že by byla tato právní otázka v dosavadní judikatuře správních soudů řešena. Pasivní volební právo příslušníků řešil NSS pouze ve svém usnesení ze dne 8. 11. 2016, č. j. Vol 16/2016 – 22, ve kterém zamítl návrh na vyslovení neplatnosti voleb do Senátu, ve kterých byl jako nezávislý kandidát do Senátu zvolen ředitel Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje. NSS v tomto případě dospěl k závěru, že návrh není důvodný a v kandidatuře příslušníka bezpečnostního sboru jakožto nezávislého kandidáta nespatořoval porušení zákona, a to ani za situace, kdy příslušník přijal pro svou kandidaturu finanční příspěvky od politických stran ODS a TOP 09. NSS v tomto usnesení uvedl, že *„(...) Podpora kandidatury nezávislého kandidáta nezahrnuje v sobě (a to ani implicitě), jak sugeruje navrhovatel, zákaz přijetí jakékoliv – tedy i finanční – podpory od jiných subjektů.“* NSS proto nevyhověl návrhu na prohlášení neplatnosti daných voleb a uvedl, že posouzení, zda daný kandidát vystupoval v rozporu s § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve prospěch určitých politických stran, není z hlediska platnosti voleb relevantní. NSS v tomto usnesení uvedl, že *„Navrhovatelem citovaná ustanovení služebního zákona, jejichž porušení se měl odpůrce (...) dopustit, totiž implikují případný negativní důsledek pouze ve vztahu k služebnímu poměru samotnému. Nemohou však mít vliv na posouzení zákonnosti senátních voleb.“* Jinak řečeno, NSS naznačil, že posuzovaná činnost (kandidatura do Senátu za současného přijetí finančních

darů od politických stran) by mohla být potenciálně posouzena jako činnost ve prospěch politické strany a tedy jako důvod k propuštění příslušníka ze služebního poměru. Z hlediska neplatnosti voleb však byla taková skutečnost nerozhodná.

47. Podle názoru soudu je slovní spojení „*činnost ve prospěch politické strany*“ nutno vykládat s ohledem na účel a smysl daného zákonného ustanovení. Jak soud uvedl výše v tomto rozsudku, historická zkušenost České republiky (resp. Československa) s politizací bezpečnostních složek státu vedla ústavodárce k zakotvení možnosti (pro zákonodárce) omezit politická práva příslušníků bezpečnostních sborů a ozbrojených sil. Požadavek apolitičnosti bezpečnostních sborů je stěžejní i ve vztahu k vnímání bezpečnostních sborů ze strany veřejnosti. Důvěra v nestrannost jednotlivých příslušníků, ale i celých bezpečnostních sborů by mohla být ohrožena, pokud by příslušníci jednali ve prospěch politických stran, a to i v případech, že by takto jednali jen ve svém „osobním“ životě a svou funkci jinak vykonávali „fakticky“ nestranně.
48. Soud považuje důvěru občanů v instituce liberálního demokratického právního státu, kterým Česká republika dle Ústavy a Listiny je, za naprosto zásadní pro uchování těchto atributů politického zřízení i do budoucna. I proto se přiklonil k takovému právnímu výkladu, podle kterého příslušník sice může kandidovat jako nezávislý kandidát do obecního zastupitelstva a být následně do obecního zastupitelstva zvolen (a to i na kandidátce politické strany), po celou dobu kandidatury a výkonu volebního mandátu (resp. po celou dobu trvání služebního poměru) však musí vystupovat na dané politické straně nezávisle a dodržovat omezení, která pro něj ze zákona vyplývají. Samu účast na kandidátní listině politické strany nelze považovat za „*činnost ve prospěch politické strany*“ podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, byť v takovém případě musí příslušník vystupovat při své kandidatuře o to obezřetněji, než kdyby kandidoval jako nezávislý kandidát bez účasti na kandidátní listině některé politické strany. Na druhou stranu aktivní účast na činnosti politické strany, kam dle názoru soudu spadá i činnost v jejích orgánech, je nutno za činnost ve prospěch politické strany považovat. Naproti tomu např. komentáře na sociálních sítích, kterými příslušník vyjadřuje své politické názory a vyjadřuje se tak k věcem veřejným, nelze dle soudu za „*činnost ve prospěch politické strany*“ považovat. Je tedy třeba odlišit slovní vyjádření podpory některé z politických stran (zejména proto, že příslušník kandiduje na kandidátní listině této politické strany jako nezávislý kandidát) od „*činnosti ve prospěch politické strany*“ jako je např. činnost v jejích orgánech, organizace veřejných vystoupení, vybírání finančních příspěvků pro politickou stranu apod.
49. Žalobce namítl, že je nesmyslné vykládat zákon, jako tak učinil žalovaný, tedy že sice podle žalovaného mohl kandidovat na kandidátní listině České pirátské strany, ale nemohl se již aktivně účastnit volební kampaně, např. vkládat volební příspěvky na facebookovou stránku strany, na jejíž kandidátní listině kandiduje. Tuto námitku považuje soud za nedůvodnou. Podle soudu žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil své závěry, proč považoval sdílení příspěvků ze strany žalobce na facebookové stránce Piráti Děčín za činnost ve prospěch politické strany. Ze správního spisu plyne, že žalobce některé z příspěvků, které na facebookové stránce sdílel (celkem třinácti), ani nepodepsal (jednalo se o příspěvky ze dne 27. 3. 2019, 18. 4. 2019 a 4. 5. 2019). Žalovaný proto správně v napadeném rozhodnutí uzavřel, že „nelze tedy odlišit, že je odvolatel prezentoval jako nezávislý člen zastupitelstva, plyne z nich pouze, že se pirátská strana vyjádřila k tomu, že návrh

na změnu směrnice nebyl zařazen do programu rady města Děčína, či že pirátská strana vyzývá občany, necht' se dotazují svých radních, a nabádá občany, ať se seznámí s tím, co jiné politické strany prezentují na svých internetových stránkách.“ Soud se proto přiklonil k hodnocení žalovaného, že spravování facebookových stránek pirátské strany a zveřejňování příspěvků (v daném období celkem třinácti, z toho tří nepodepsaných) je nutné vyhodnotit jako „činnost ve prospěch politické strany“. Politické strany totiž pravidelně komunikují se svými voliči (včetně těch potenciálních) skrze sociální sítě a propagace prostřednictvím jejich stránek spadá dle soudu pod pojem „činnost ve prospěch politické strany“, jelikož hlavním smyslem komunikace politické strany skrze sociální sítě je získávat (a udržovat) podporu voličů. Taková činnost ze své podstaty vede k prospěchu pro danou politickou stranu.

50. Pokud jde o finanční příspěvek 25 000 Kč, který byl pro žalobce (a dalšího děčínského zastupitele) odsouhlasen krajským fórem Ústeckého kraje *České pirátské strany*, soud hodnotí tuto skutečnost stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí. Byť žalobce tento finanční příspěvek nevyužil a měl sloužit např. na vypracování znaleckého posudku, soud souhlasí se závěrem žalovaného, že *Česká pirátská strana* by pravděpodobně nerozhodla o podpoře činnosti žalobce jakožto obecního zastupitele v Děčíně, kdyby pro ni nebyl prospěšný. Zároveň však soud musí zdůraznit, že sama o sobě by tato skutečnost (jednorázové poskytnutí finančního příspěvku, který žalobce navíc nečerpal) nemohla vést k závěru, že žalobce prováděl „činnost ve prospěch politické strany“. Z napadeného rozhodnutí ale plyne, že žalovaný tuto skutečnost nepovažoval za zásadní a „(...) **Přiznání možnosti čerpat finanční prostředky slouží pouze k dokreslení skutkového stavu a není stěžejním důvodem pro propuštění odvolatele ze služebního poměru**“.
51. Žalobce dále namítl, že jeho účast na jednání rezortního týmu bezpečnost a vnitra *České pirátské strany* nelze hodnotit jako „činnost ve prospěch politické strany“. Soud s takovou interpretací tohoto slovního spojení nesouhlasí. Právě naopak, dle soudu činnost v orgánech a poradních komisích politických stran (bez ohledu na to, jak je sama politická strana nazývá, v posuzovaném případě „rezortní tým“) je třeba vnímat jako „činnost ve prospěch politické strany“, jelikož v takovém případě se příslušník aktivně podílí na činnosti politické strany a jeho jednání je proto třeba vnímat jako činnost v její prospěch. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobce zúčastnil jednání rezortního týmu *České pirátské strany* jako „stálý host“, a byl představen jako policista, co „řeší organizovaný zločin, může však řešit všechna legislativní témata“. Stejně jako žalovaný je soud toho názoru, že z jednání tohoto orgánu bylo zřejmé, že záměrem žalobce a i *České pirátské strany* nebyla jednorázová účast žalobce v rezortním týmu, ale že se počítalo s jeho stálou účastí. Žalobce tak svou účastí aktivně přispíval k dalšímu postupu a rozhodnutím politické strany v legislativní oblasti bezpečnosti a vnitra a takové jednání dle soudu jednoznačně spadá pod pojem „činnost ve prospěch politické strany“, jelikož svými radami a návrhy mohl žalobce ovlivňovat další legislativní strategii *České pirátské strany*.
52. Žalobce se taktéž vymezil vůči závěru žalovaného, že bylo činností ve prospěch politické strany, když za *Českou pirátskou stranu* v rámci volební kampaně podepsal smlouvu o zajištění uměleckého vystoupení. Soud i v tomto případě souhlasí s právním závěrem žalovaného. Ze smluv o zajištění uměleckého vystoupení, které jsou součástí správního spisu, plyne, že žalobce právně jednal za *Českou pirátskou stranu*, když za ní podepsal smlouvu. Takové jednání soud považuje za „činnost ve prospěch politické strany“, neboť žalobce za *Českou pirátskou stranu* právně jednal a to navzdory tomu, že byl oficiálně nezávislý kandidát bez politické příslušnosti.

53. Soud považuje za nutné zdůraznit, že činnost žalobce je nutno posuzovat ve svém souhrnu, a nikoliv odděleně. Tak např. několik prohlášení na děčínském zastupitelstvu, kde žalobce pronesl slova „*my Piráti*“ by samo o sobě nebylo možné označit za „*činnost ve prospěch politické strany*“. Jak soud uvedl v bodě 47 tohoto rozsudku, slovní vyjádření podpory určité politické straně nelze za „*činnost ve prospěch politické strany*“ považovat, a to o to více, že tato prohlášení žalobce pronesl na zastupitelstvu obce, kde se diskutovaly věci veřejné. Žalobce však nebyl ze služebního poměru propuštěn za vyjádření na děčínském zastupitelstvu či komentáře na sociální síti. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu vyplývá, že žalobce byl propuštěn na základě celého souhrnu jednání, do kterého žalovaný zařadil „*(...) označování „my piráti“ a nošení odznaků pirátské strany, přes zveřejňování příspěvků na facebooku pirátské strany v Děčíně, organizaci činností pirátské strany a organizací akcí pirátské strany, až po podpis smlouvy za pirátskou stranu a účast na rezortním týmu pirátské strany, kterého se měl (...) výhledově účastnit jako stálý host a vyjadřovat se k legislativním návrhům.*“ Soud má za to, že některé tyto činnosti samostatně (např. účast na rezortním týmu) a následně i ve svém souhrnu lze podřadit pod pojem „*činnost ve prospěch politické strany*“. Dle soudu proto byl žalobce ze služebního poměru propuštěn v souladu se zákonem.
54. Závěrem soud shrnuje, že námitka žaloby, podle níž nebylo správně posouzeno, zda lze jednání žalobce skutečně považovat za činnost ve prospěch Pirátské strany, není důvodná. Zda touto činností došlo k porušení nebo ohrožení nestranného výkonu služby, to není otázka, která by byla pro posouzení důvodnosti propuštění žalobce jako příslušníka ze služebního poměru v nyní posuzované věci rozhodná. Pokud pak žalobce argumentoval oprávněním k výkonu politických práv policistů v porovnání se soudci a státními zástupci, Městský soud v Praze má za to, že funkce policisty, soudce a státního zástupce není svým obsahem srovnatelná. Posouzení, zda dojde k omezení jejich práva na sdružování v politických stranách, náleží dle Listiny základních práv a svobod výhradně zákonodárci, nikoliv soudu v řízení o žalobě ve správním soudnictví.

Závěr a náklady řízení

55. Soud došel k závěru, že jsou žalobní námitky žalobce nedůvodné a žalobu proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalovaný. Žalovanému však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2020

v á

JUDr. Hana V e b e r o

předsedkyně senátu